

KOSZTEL AMINA

Időhurok

Ma az idő újra lelassult.
Abbahagyták végre felpörgetését.
Volt időm élni.
Visszaadták mindazt, ami kezdett elveszni.
Mástól elvették:
A meghalni vágyótól, a földi jót nem keresőtől.
Én meg megnyugodtam.
Felkeltem ágyamból,
s fájdalom nélkül,
hosszan töltöttem el napom.

Oldalra dőltem 45 fokban,
pont a te válladra estem.
Félszegen az ablakba néztem,
a távolban az óratorony megállt.
Csináltam rólad egy képet.
Te homályos, a torony ferde.
Kitöröllek mindkettőtöket,
Nem érdekel az idő.

Aranylik testeden a fény.
Elmosódnak lelkemben vénáid.
Perzsel a neonfény.
Rossz szögből néztél rám,
Megint.
Kitöröllek mindkettőtöket.

Kezemben az órád szilánkja,
nem fúrod oldalamba.
Lelassult újra az idő ma.
Hiányzol, ezért nem
neked üzenek.
Nem neked üzenek.
Nem neked.
Üzenek.
Kattog az óra.
Az idő újra lelassult ma.